

שני הרוגי'נו תוך שבוע אחד, במישפחה אחת, מ'קדו את תשומת-הלב באחת המישפחות המפוארות בארץ

ההגדה לבית יופה

עמיר בחיק המישפחה

אלי'ם עמיד יופה ז"ל (ראשון מי שמאל) בחברת הוריו אורי ותמר, חברי קיבוץ מעוז-חיים, אחיו ואחיותיו. משמאל לימין: אסנת, אפרת, יחי'ם ואייל הצעיר. עמיר היה ידוע כמפקד קשוח וקפדן אולם נערץ על חייליו. הוא נהג לומר להם: „כל מה שאני עושה ואתם לא אהבי'ם, יציל אתכם אחרי'כך בשעת הקרב.“

המגנט של כל המישפחה. היינו מתכנסים מדי ליל-שבת, אוכלים יחד ושרים עד אור הבוקר. הקשר המישפחתי האמין של בית יוסה נולד בימים הרחוקים ההם, ביבניאל. כשבני-דודי היו לי יותר מאחים.“

נוסף על אברהם, הבכור, נולדו לחיים גם שאול, שנשא לאשה את בלהה לבית ויזל והוא כיום חבר קיבוץ יקום; אורי, שנשא לאשה את תמר לבית ירדני והוא חבר מעוז-חיים ואביו של עמיר ז"ל ור' חנה-ליה, שנישאה לתמיר, חבר קיבוץ רביי-בים.

„את ביתנו חיממו על גחלים לחשות. אני זוכר שהיה חם מאד בקיץ וקר מאד בחורף. היו זבובים, היתה קדחת. כילד, הייתי חולה בקדחת שלוש שנים רצופות. כשבשלחתי, בגיל 14, למיקוה-ישראל, צמחתי בבת-אחת. כשבאתי הביתה, לביי קור, אמא לא הכירה אותי. הייתי מגיע ליבניאל פעמיים בשנה, בחג-הפסח ובחופש הגדול. הייתי נוסע ברכבת-העמק מיפו ל-צמח. ומשם הייתי נוסע בעגלה עד יב-ניאל.“

אברהם יופה, כיום אלוף (מיל.) חברי-כנסת ומנהל רשות-שמורות-הטבע, גדל ביבניאל עד גיל 14. הוא זוכר שנים ארוי-כות של מחלת הקדחת והגזזות, הוא זוכר את אמו, מרים, כאשר חזקה מאד, ומספר: „היא היתה אחות מעשית ביפו, ואו הכירה את אבא והלכה אהריו לגליל. שם הקימה את ביתנו, תוך קשיים עצומים. היה עליה לכבס, לבשל ולאפות. אותנו רחצה בגיגית, את הכביסה הרתיחה על אש בחצר, ואני הייתי שומר-האש הקבוע. את הלחם היתה אופה בעצמה. אבא היה יוצא לעבוד ב-שדה, ואמא טיפלה בתרנגולות והוציאה את הפרות למירעה. אותי היתה מגרשת מעל פניה, טענה תמיד שאני אוכל יותר משאני עושה.“

אברהם וחנה יופה, מן העיירה אנציה שברוסיה אברהם היה טוחר-יערות, ותמיר-חכם שחלם כל ימיו לעלות לארץ-ישראל. ביום שבו עמד להגשים את חלומו ולעלות בעקבות בניו דב, חיים ואביגדור, הלך לעולמו. אשתו חנה עתה לבדה, התגוררה עד ליום מותה בבית המישפחה שברחוב השחר בתל-אביב האבות המייסדים היו נערצים על בניהם.

מייסדי השושלת

בנים

ובני-בנים

מישפחת יופה מסועפת מאד. אלוף אברהם יופה, בנו של חיים, נשא לאשה את יהודית, שילדה לו את בניו בכורו דן. יהודית נהרגה בתקופת מלחמת-העולם השנייה בתאונת-דרכים, ליד ג'נין. מאוחר יותר נשא אברהם לאשה את אביבה שלוסברג, אחותה של לאה, רעייתו של ראש-הממשלה יצחק רבין. לאביבה ולאברהם נולדו שתי בנות — הבכורה, רותי, נשואה לאורי, קצין-ביטחון בנמל-התעופה בן-גוריון ור' איש סירת ידועה בצה"ל, שעליו אומר

ישראל ומת כאן, בחיק מישפחתו. האחות שרה הגיעה לארץ-ישראל כעבור שנים. היא נישאה כאן ליהודי בשם שניאורסון, ומאוחר יותר התגרשה ממנו. מנישואין אלה נולדו לה שלושה ילדים: מרדכי, רחל והרצליה. מאוחר יותר הגיעה גם האחות הצעירה, בלה, יחד עם בעלה יואל אטינגון, שעבד כמהנדס בתנובה. בלה היתה אחת הגננות הראשונות בעיר חיפה.

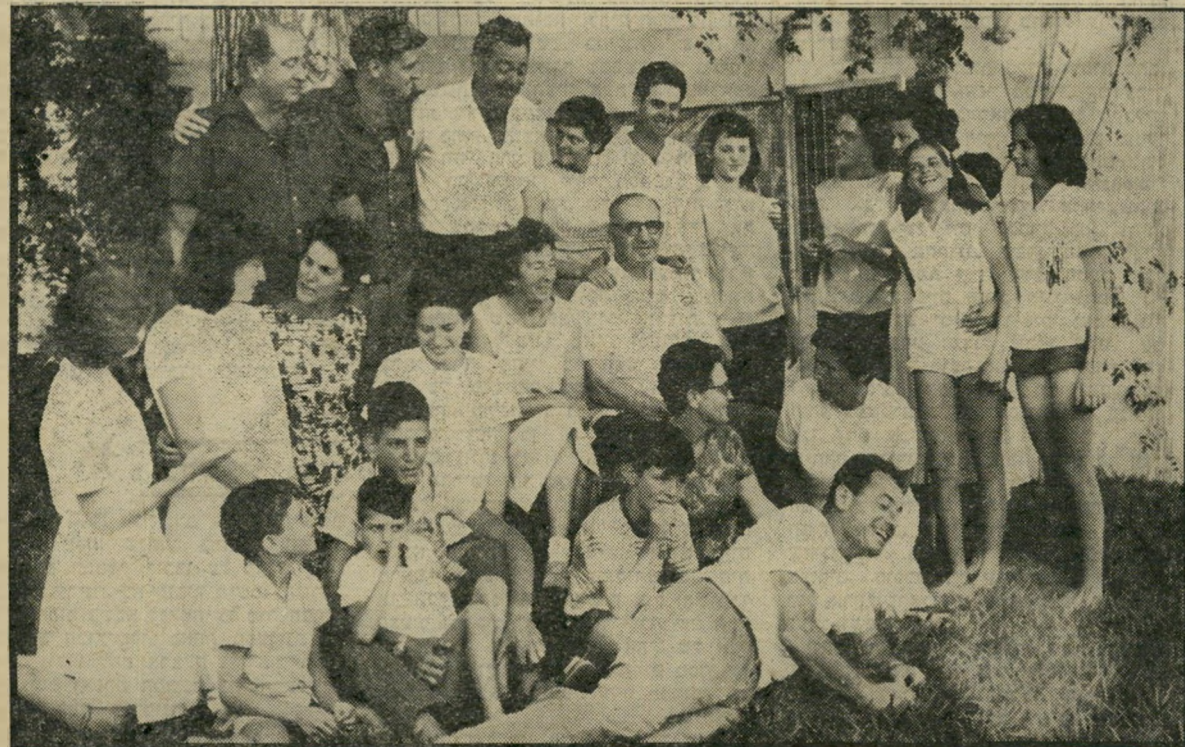
קשר מישפחתי

אמין

אל'ם שלוש הדמויות המרכזיות במישפחת יופה היו, ללא ספק, האחים דב, חיים ואביגדור, שהגיעו ארצה כחלוי-צים והקדימו את המישפחה כולה. חיים התחתן עם מרים לבית קבשנה ואילו אחיו, דב, התחתן עם אחותה של מרים, אסתר. מספר אלוף (מיל.) אברהם יופה, בנו הבכור של חיים: „אנחנו, הי לדים, ניסינו להשפיע על אביגדור שי יתחתן עם האחות השלישית לבית קבשנה, חווה. שהיתה אחות בבית-החולים בעפורה, אצל אביגדור העדיף חלוצה בת פור-לניה. חווה עצמה נישאה, מאוחר יותר, לפועל מחיפה, ומתה חשוכת-ילדים.“

שלושת האחים יופה היו ביבניאל, חיים של חקלאים עובדי-אדמת. הדוק במיוחד היה הקשר בין מישפחותיהם של דב וחיים, שהיו נשואים לשתי אחיות. המישפחות היו ממש זו בתוך זו. מדי ערב-שבת היו המישפחות נפגשות בביתו של דב או בביתו של חיים. נזכר אברהם יופה: „בביתנו ובבית הדוד דב נוצר המרכז,

אילו מישפחת יופה על חלק מענפיו: שבט אחים גם יחד